

חוויה מיוחדת לגמרי במינה של ישראל בטוקיו

מ צטער — אבל רק יפא"נים, אומר השוער כננר סה למועדון, וחוסם בפנינו את הרף לת.

„אבל...“ אנתנו מנסים לתרץ. „רק יפאנים“, חוזר השוער באנר גלית עילגת, ומגלה סימני קוצר רוח למראה פנינו הלוקיה.

תופעה זו של אי-הכנסת זרים למועדון יפאני חזרה ונשנתה ממ קום למקום. מסתבר שהיפאנים פשוט אינם אוהבים זרים. הם מנומרים, סיים, אדיבים ותיכונים עד לשלב, שבו אתה אמור לארח להם לחברה, וזה השלב שבו הם אומרים את הלא, ועושים זאת בתקיפות נמרצות.

היפאני הוא גזעני מעין כמוהו. במיוחד הוא חש רגשי-עליונות כלפי הגזע הלבן (ראה שונון). אם כבר יש מועדון, שישכים לארח אותך, הרי זה רק אם תגיע כאורח האיש של אחר מחבריו, או לחליפין תידרש לשלם לפעמים עד פי 10 ממר חיר הכניסה הרישמי, מה שעושה את הבילוי ללא אטרקטיבי במיוחד.

רוב הדלתות נסגרו בפנינו, ועל כן מה רבה היתה הפתעתנו, כאשר לפתע הגיח לעברנו יפאני, והזמין אותנו להיכנס למועדון, וזאת כשתלום סכר לחלוטין. 3000 יין, שהם בערך 20 דולר.

ברגע הראשון חשבנו שאכלנו אותה בגדול. הכנסנו לאולם רחום, אפוף ענני עישון וולא גברים. אף לא אשה אחת. רגע. אני לא מדייק. היתה אשה אחת בלבד, ו היא היתה על הבימה.

הבימה, בצורת האות האנגלית טי (T), או האות העברית זין (ז), (אחרי גיהוק), תפסה את רובו של האולם. משני צידי חלקה הארוך היו פזורים מושבים, שבהם ישבו הצופים.

האשה, להלן היפאנית, או הס טריפטיואית, רקדה בקצב לצלילי מוסיקת הריסקו, ולא עברו מיספר דקות, והיא כבר היתה ערומה כבי יום תמישי.

עד כאן הכל רגיל. ראינו את זה בכל מקום בעולם. אך מכאן ואילך התחיל השואו האמיתי.

ערומה כחוויה אמה מסתובבת היפאנית על הבימה. היא רוקדת, מפוזת ומעכסת בין הצופים — ל הזוכים, אלה יושבים צמוד לבי מה — ומציגה לפני כל אחד, ללא יוצא מן הכלל, את ההבדלים בין חווה לאדם. ולא רק זאת, אלא שה קהל נוטל חלק פעיל במאורע, וכל מי שהוא קטן-אמונה ומראה עיניים אינו משכנעו רשאי ויכול להשתמש באצבעו, ולברוק שאכן אינו חולם.

אינו אגדה רעי ולא חלום ער בר. הנה מול הבימה היפאנים בורקים, מסתכלים, ולכל אחד מהם ארשת-פנים של סטאג'ר כגינקר לוגיה. הנה הממושקף, המנקה טוב את זוגיותו כטרם ינעץ מבט בוהה בישובן הפעור, והנה אחר הי מחירי שתי אצבעות, כנראה רוצה לקבל דיעה נוספת, עד שישתכנע שאינו זקוק לאופטומטריסט.

היפאנית עצמה משועשעת ופר לטת מיני הערות כלתי-מובנות לאוזניי, אבל הקהל גואה בצחוק, ואין ספק שיש פה גם עניין אינ טלקטואלי.

צריך לבחור מישהו מהקהל, שיע לה לבימה לצורכי קיום יחסי-מין, לא עלינו. אלא עליה — ככל הנראה.

★★★
ב שלב הזה אני מרגיש כי בוך כולי. מה יהיה אם היא תבחר בי? אני לא רגיל לקיים את יחסי-המין שלי בפומבי. מה לעשות, הורגלתי לעשות אותם בצניע, באינטימיות וברוב המיקרים ביחידות. אני מרגיש חיוור לגמרי. כל הרם שהיה לי בראש זרם זה מכבר לעבר שיפולי בטני. מניסיון קודם אני יודע שורימה נוספת לא תהיה בגדר הפתעה.

מתרחש. היפאנים עומדים זה מול זה, דרוכים כתרנגולי-קרב. כפי דים הימנית נקמצת לאגרופ ברזל ומור מת אל מאחורי העורף. אלוהים, פה הולך להיות כאסה לא נורמלי. אני מנסה להירחף לכיוון היציאה לפני שהמכות ירצו סביבי.

היפאנים נושאים תפילת-קרב מזורה.

אני יודע שאת הניגון הזה שמ עתי כבר. איפה אני לא מצליח להיזכר. אולי הייתי יפאני בגילגול הקודם?

ובבת אחת מוטים האגרופים מ חלקם קמוצים כשהיו. חלקם נפרשים לכדי יד שלמה, וחלקם

נייר-חיטוי ספוג כאלכוהול, ובתנר עות זריות ונמרצות מתחילה לני קוח ולחטא את איזור-חלציו של הברגש.

זה לא נראה נבוך כלל ועיקר באותו הליך של הכשרתו לשימוש. לי העסק מזכיר הכנה לקראת זרי קת טטנוס, או לחליפין הכשרת תרנגול לכפרות (באנגלית זה נש מע יותר טוב), אבל אני הרי לא משם.

תהליך הניקוי תם, אולם לרוע המזל תוצאותיו הפסיכולוגיות על היפאני הקטן ניכרות בעליל. גם הסטריפטיואית מודעת לעובדה ש כמצב הנוכחי לא תהיה הצגה, והיא

מדיינשגל על הבימה

אבל מסתבר שאני חריג. יוצא דופן. זר. לא בעניין היחידות, אלא בעניין הבושה, שהרי היפאנים לא רק שאינם מתביישים, אלא שמשני צידי הבימה קמים אנשים וכולם רוצים לטפס ולעלות.

הכנתי. היפאנית אינה בוחרת. הסצינה, שבה היא מצביעה לעברי ואומרת: „הי, אתה, גש לכאן!“, שאובה רק מדימיני. איזה מול. מה שקורה פה דומה יותר ל„כל דיכפין יטה ויכוא, כל דיצריך יכוא ויכ ניס...“ והם באים וקמים ומתגודדים.

האם צפויה לנו כאן אורגיה רבי תי? — לא!!
הם מתאגדים בשלשות.

מציגים שתי אצבעות בלבד. הכל נגמר בשנייה. הם קבעו את המנצח על פי „אבן — נייר — ומיספר“ יים.“ המישחק שהיינו משחקים כי ילדותנו, כאשר היינו צריכים לה טיל גורל:

„אבן, נייר ומיספרים / המנצח בין השניים / אן דה טרואה.“ כי פאנית זה נשמע אחרת, והזכיייה... כבר מניעים אליה. הזוכה המאושר ממרה לטפס על

מאת אלכס פז

למעלה ולמטה, קדימה ואחורה, ומי שלא הולך קדימה הולך הצידה בתנועות סיבוביות. עוד כמה עליות וירידות והי פאני נאנח קלות, והקהל מריע קשות, והוה. היא יורדת מעליו,

הבימה. נעליו מושלות, ובזריות רבה הוא פושט מעליו את בגדיו ונותר רק בגופיה לגופו. הסטריפ טיואית מקפלת את תחתוניו ומניח אותם בזריות על שאר בגדיו. מתוך תיקה היא מוציאה הפיסת

מה הולך לקרות פה? האם זו הכנה למיסדר-המפקר? האם יהיה פה חראקירי? האם תהיה מילחמה לחיים או למין? טובי ואני צופים פעורי-פה כי

מסירה את הגומי ומחטאת שוב. מה שטטוח הוא שאינפקציה הוא לא יחטוף פה. גם לא פוליו. הקהל מר אחא כפיים והיפאני יורד.

הסטריפטיואית חוזרת לשואו שלה. היא חוזרת לבימה, ושוב ער ברת מאחד לאחד ומציגה את חלוד הראוה שלה לפני כל. יש והיא מבקשת מהבחור שיבצע בדיקה כי אצבעו, ויש שהיא מעניקה לו אבי זרים לאותה מטרה. הסיבוב נגמר והיא מוכנה לקבל אמן אורח חדש.

היפאנים קמים לבחור מועמד וטרי בי ואני מחליטים שראינו די וקמים לצאת. היפאנים מבחינים בקימתנו, ומפרשים אותה כדרכם שלהם. הם קרים לעברנו ומסמנים לעבר הכימה.

אני לא מאמין, אבל הם מוות רים! לאט לאט אני מעכל שהם מעניקים לנו, לטובי ולי, את הכי בוד הגרול לעלות לבימה. פעם אחרונה שהייתי וקוף על כימה הי תה נכיתה ג' ראשונה בתפקיד נר ב'. העסק מביך, ולך תרע אם הם לא יעלבו. אסור לשכוח שחיי אדם, ובמיוחד לבן, אינם נחשבים אצלם במיוחד.

★★★

אני מביט בטובי. הוא מביט בי ושנינו מבינים היטב זה את זה.

„אני חושב שאבן, נייר ומיספרים“ זה ממש ילדותי, מנסה טר כי לצאת מהמבוך ולי לא נותר אלא להסכים איתו, הלא רק ילדי הגנון משחקים כך, ואנו הרי אני שים בוגרים.

„אתה צודק,“ אני אומר, „זוג או פרט?“

„זוג,“ אומר טובי. „פרט, אחת שתיים שלוש.“ ההתערבות הסתיימה. זכיתי.

אני זוכר בערך כיצד עליתי ל-כימה בכריכים פקות. אני זוכר במי טושטש איך ירדתי ממנה מלווה ב מחיאות-כפיים סוערות של הקהל. אני זוכר במעורפל יפאני חביב, שהציע לי סאקי, כשחזרתי והתי יישבתי במקומי.

אולם את מה שאירע בזמן היותי על הבימה, מהרגע שבו פשטתי את בגדי ועד הרגע שבו חזרתי ולבשי תי אותם, את זה אני פשוט... זוכר נפלא!

נשארנו עד תום המופע. הוא הסתיים כסביבות השעה 11:30, כדי לאפשר לכולם להגיע הביתה ברכבת התחתית האחרונה. כל חצי שעה התחלפה בחורה, ולכל אחת היה את המופע שלה ואת שני הגב רים שקפצו לבימה לקבל טיפול נגד זיהום.

היו גם רגעים די מביכים של המשתתפים. היה ברנש, שלא הצ ליה להיות ענק האלקטרוניקה, וכל המאמצים לא עזרו והוא נותר יפאני זעיר. אחר אחר היה כה נרגש ששלב ההכנה ורגע הסיום נתמוגו אצלו לאחד. אחר אחר פשוט לא הגיע לקו המטרה, ואחרי 10 דקות עבר זמנו (אם כי לא זממו). ובכל המיקרים הקהל עודד את האמן גם ברגעים הקשים שלו (או ליתר דיוק ברגעים הרכים שלו).

חזרתי עייף אך מרוצה. למי שמעוניין זהו מועדון OS ברובע SHINJOKU, טוקיו, ליד הגשר של הרכבת התחתית מול גורדיה-השחקים.